

кали. Уловили старият турчинъ и го запитаха, где сж му паритѣ. Отначало той не се съгласявалъ да имъ ги обади, но сетне ги извелъ на двора, гдето имало натрупани керемиди, извадилъ имъ половинъ крина жълтици. Внесли ги вжтре. Но отново се надали викове въ стаята. Тогава четниците загърмѣли срещу викащите, единъ отъ които едно 16 годишно турче, успѣло да се хвърли презъ прозореца. Въ суматохата, четниците Арабоолу и Таушана успѣли да взематъ малко пари и всички избѣгали изъ кжщата. Загърмѣли пушки изъ селото, ранили Димитътъ Дишлията¹⁾. Отъ с. Декили-ташъ четата продължила пжтя си и една нощъ подъ Силистра, гдето ги чакалъ кикъ, нашитѣ юнаци, прехвърлили Дунава и минали въ Каралашъ. Тамъ заровили оржжията си и презъ нощта отишли въ Олтеница, после отново отровили оржжията си, дали ги на Г. Димитровъ, дали му и хайдушки пари, про-

¹⁾ Димитъръ Дишлията, или Пехливана, билъ другаръ н Х. Димитъръ, отъ Сливенъ. Неговиятъ ръстъ и бабаитси осанки сж били нѣщо рѣдко и пословично. Придружавалъ е Х. Димитъръ при посичането на Хикимена въ Сливенъ (1859 г.). Въ едно отъ съвещанията на тайния революционенъ комитетъ въ хотела на Русети, стая № 6 въ Букурещъ, Дишлията предложилъ да се избиятъ вѣчки членове на стария революционенъ комитетъ, които работили съ „легални“ срѣдства. Това трѣбвало да стае тѣкмо когато заседаватъ. Очевидно е, че това чудовишно предложение било отхвърлено възможно е отъ самия Х. Димитъръ, който заседавалъ въ това събрание. Вж. „Историята на гр. Сливенъ“, отъ д-ръ С. Табаковъ. Том II. София, 1924, стр. 200.